

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 503. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759961040/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Kone – som han – som han ikke .... Aa fy hvor det er hæsligt! raabte hun atter, rejste sig og støttede sig mod Bordet med Hænderne knyttede over Dugen. Hun saa' truende paa Skyggen og Natalie, der stod ganske tavse. Naa, I ler ikke? – det vil jeg heller ikke raade Jer til! udbrød hun indtrængende, medens hun knejsede og pressede de blege Læber sammen. Saaledes stod hun nogle Sekunder, lukkede derpaa Øjnene, som om det hele sejlede for hende .... Natalie vilde gribe hende, men Edith viste Hjælpen fra sig: Rør mig ikke! sagde hun mat – jeg véd, jeg bliver syg, ligesom – ligesom dengang .... og hvem er saa hos mig, hvem har Godhed for mig, hvem vaager over mig – ganske stille, uden alle de mange Ord – de mange løgnagtige Ord – og næppe forlanger Tak af mig derfor ..... ja *hvem* gør det? Det gør den Mand, som I ler ad – I to, der ikke kender andet end .... aa det er grimt og lavt altsammen. Sig det – sig det imorgen – naar I ser ham – ham, som ..... men sig ham det, naar han er alene – at Edith sagde, at – at Edith .... aa jeg bliver syg – jeg forstaar Ingenting – jeg vil blot være hos ham, som fortjente at jeg aldrig i mit Liv havde tænkt paa nogen anden ..... nej hvor jeg foragter mig, at jeg kan tale til Jer – til nogen – om det, som ingen og ikke jeg selv kan begribe!

Og hun vaklede hen til Døren – hvor Halvrig kom ind ad og tog hende bleg og bekymret i sin Arm. Vognen holdt derude. Portier'en og Opvarteren bukkede. Halvrig havde »affundet« sig rigeligt med dem.

I Kafésalen, i Gaslysenes dæmpede Skær, stod Skyggen og gravede sig i sit Skæg ..... Natalie saa' vrippen og ond ud.

Naa! sagde hun; det var saamænd en ordenlig Lektie, hun gav os – den Vigtigprinsesse!

Skyggens Øjne funkledede idet han majestætisk kaldte ad Opvarteren.

## X

Det regnede blødt og tungt; i den mørke, varme Nat kørte Vognen langsomt – paa Halvrigs Ordre. De holdt udenfor den lille

Laage; han mere bar end førte Edith gennem Gangen op i Huset. Dér – inde i Stuen – søgte han efter Lys. De havde ikke talt sammen lige til nu. Hun bad ham, stille klynkende, om ikke at tænde Lys. Hun hvilede paa Sofaen, hvor han havde lagt hende med Puden tilrette under Nakken. Hun stønnede, hendes Hoved og Bryst smærtede hende, hun forsøgte at rejse sig men sank tilbage. Vil Du iseng – skal jeg hjælpe Dig? spurgte han og begyndte paa en Kammerpiges eller Sygeplejerskes lydlose, fingernemme og varsomme Maade at afføre hende de stramtsiddende Klæder, Kjolen og Korsettet, som han omhyggeligt lagde tilside, findende alt og udførende alt i Mørket, nu og da sagte klappende hendes Haar eller strygende hendes nedhængende Arm, som en Kvinde overfor et Barn – et Barn, hvem man ikke udspørger og endnu mindre skænder paa, fordi det er sygt, blot trænger til Hjælp, til Beroligelse.

Hun samlede Linnedet sammen om sit Bryst, trykkede hans Haand mat og sagde: Et Shawl – jeg fryser! –

Han ledte et Shawl frem; det var ikke nok; hentede Tæppe, Puder fra hendes Seng, skænkede Vand, badede hendes Tindinger ..... hans Øjne syntes at kunne gennemtrænge Mørket i alle Kroge, at kunne iagttage hvert Træk og aflæse ethvert Ønske i hendes blege, lidende Ansigt. Han bøjede sig ned over hende, og da hans Stemme ellers var skarp, gennemtrængende, vovede han ikke at hviske – men lyttede kun, om han kunde fornemme, hvad *hun* hviskede.

Tak, – Philip – sagde hun – Du bliver jo her hos mig? lad mig holde din Haand – jeg er bange – ligesom dengang .... bange for mig selv ..... *hvem* er det nu, jeg holder? Er det Dig, Philip ..... aa bær over med mig .... jeg vil saa nødtigt dø, og jeg kan dog kun bedrøve Dig ved at leve!

Nej nej! sagde han – vist ikke; det er mig, som har alt at bede Dig om Tilgivelse for – men vi taler slet ikke derom. Du skal blot komme Dig igen. Jeg opsætter min Rejse nogle Dage – en Uge, om Du vil – vi faar den gamle Kone til at være hos Dig – eller en Sygeplejerske. Du trænger til Ro – jeg har set det hele Dagen – hele denne Sommer. Du maa ud paa Landet – en Maaned, to

Maaneder ..... jeg skal finde et Sted til Dig – min kære, gode lille Edith!

Han nærmede sin Mund til hendes Kind; hun drejede sig bort men uden at slippe hans Haand. Han trak atter Hovedet til sig – uden Utaalmodighed; skød sagte Puden tilrette ..... blev siddende saaledes længe, strygende hendes Arm næsten uden at berøre den – indtil han paa hendes Aandedræt mærkede at hun sov.

Saa lagde han hendes Hænder varsomt overkors paa hendes Bryst, listede sig hen til den højryggede Stol ved Vinduet, satte sig dér, stedse stirrende mod Sofaen. Nu og da lod en svag Klynken derfra – et utydeligt Udraab ..... han var atter derhenne; men hun sov, med Hovedet bortvendt.

Og da Dagningen sivede ind gennem Vinduet, og Fuglene udenfor akurat begyndte at pippe, løftede hun Hovedet fra Puden og saa' derhen, hvor Lyset kom fra. I det gryende Skær sad denne Mand tilbagelænet i Stolen – bleg, træt, med tunge, lukkede Øjne – en ældet Mand.

Hun lagde sine hvide Hænder over Øjnene og græd – ganske stille, for ikke at vække ham.

## XI

Skyggen traadte næste Formiddag tidlig ind i Hotellets Kafé. Han vilde, førend han gik til »Giftblanderiet«, forsøge at træffe Gerhard, og hvis ikke, saa skrive ham et Par Linjer til, som kunde bringes ham op paa hans Værelse.

Han traf Gerhard – siddende i en Krog ved et Bord med urørt Frokost foran sig, seende i et Blad, hvori han ikke læste. Gerhard havde været nede i Kaféen før den blev aabnet for Gæster, havde gaaet frem og tilbage mellem Rengøringskoner – havde endelig faaet bestilt sig Frokost – drukket det halve af en Kop sort The med Smag som Kinabark – ransaget Blade – de illustrerede, som syntes ham at illustrere lutter ligegyldige, ham uvedkommende Ting, fyrstlige Besøg, Ballonopstigninger, Afrikarejser, Verdens-